

Karlaðór Reykjavíkur saman við föroyiskum kórsangarum í Christianskirkjunni.

Myndir Harald Petersen

Karlaðór Reykjavíkur vitjar:

Fyrirmyndarligur kórsangur í Christianskirkjunni

Karlaðór Reykjavíkur hefur altíð verið sera virðismett í Föroyum, og nú teir eftir 60 ár aftur koma til landið hava sjálvsagt nógv ynskt at hoyra teir. Ahugin hevur verið so stórur, at Norðurlandahúsið er fullsett tveir ferðir og umhugsað verður at hava eina triðju konsert í Norðurlandahúsinum.

Førsta konsertin á Føroyaferðini var í Christianskirkjunni í Klaksvík hóskvöldið, har eini 600 fólk, teirra millum nógvir sangáhugaðir eysturoyingar, fingi høvi at hoyra okkara frægu gestir.

Tórshavnar Manskór og Klaksvíkar Manskór – einir 60 sangarar – byrjaðu við einum kendum negro spiritual við Andrias Reinert sum solisti – »Nobody knows«.

So komu einir 50 íslenskir sangarar afturat og hetta stóra kórið hevði so 4 sangir saman, har serliga 3. lagið – »Þú álftu vorrar

ýngsta Land« eftir Sigfús Einarsson og Hannes Hafstein – gjørdi vart við seg, eitt eyðkent lag fyri eitt slíkt kór.

Tá íslendingar stóðu einsamallir frammi í kóri, mátti tú sanna, at teir hava eina heilt aðra sangmentan enn føroyingar, og at tað serliga eru tenorarnir, sum seta sín dám á teirra kór.

Stóri vandin við eini manskórstevnu er, at hon kann gerast ov einstáttað. Hendan vandan hava íslendingarnir vart seg ímóti við at hava tveir kvinnur við sær, systurnar Signý og Þóra Friðá Sæmundsdóttir; tann fyrri sopransangarinna og hin klaverleikari.

Skráin, sum er sera fjølbroytt, strekkir seg í tíð frá einum sangleiki úr 13. öld eftir Adam de la Halle og inn í okkara öld. Sjálvandi hevur íslenskur tónleikur ein meginpart av skránni, men høvi var eisini at hoyra »Die Ehre Gottes« eftir

Bethoven, og brotið »La vergine« úr operuni »Lagnunar máttur« eftir Verdi fyrir sopran og manskór.

Sjálvt um mest var lagt á tann álvarsama og máttmikla bógvin, so vísu íslendingarnir seg eisini frá tí skemtingarsomu síðuni, við kenda lagnum »A Sprengisandi« eftir Sigvaldi Kaldalóns, sum ikki gjørdist minni skemtingarsamt av at minna um eina jarnbreytarferð á russisku steppunum við riðandi og syngjandi Don kosakkum uttan fyrir gluggan.

Sangstjórin Friðrik S. Kristinsson hevur gjørt eitt megnararbeiði við sínum kóri, sum eisini á hesi ferð hevur givið føroyingum ógloymandi sangminni, ið fara at røkka til nógv ár.

Vónandi verður ein eyka-konsert leygdagin, so onnur áhugað sleppa at hoyra slíkan fyrirmyndarligan kórsang.

bl

